

Hayalet Kız

“Demek buradasın...”

Orçun bir saattir aradığı köpeğini, Boğkıracıların malikânesine giden ağaçlı yolun başında bulmuştu.

“Tüylü, gel oğlum!”

Hayvan dönüp bakmadı bile.

“Tamam, Tüylü’nün saçma bir isim olduğunu biliyoruz. Ama küçük kızlar böyle şeyleri seviyor, ne yapalım? İsmi kardeşimin koyması şartıyla seni alabildiğimi unutma. Tam tersi olsaydı pembe fırırlı şapkalar takan, Rambo adlı bir köpeğe dönüşmüşsün.”

Orçun sonunda beklemekten sıkıldı ve hayvanın yanına gitti. Tüylü, gözünü ayırmadan karşıdaki ağaca bakıyordu.

“Ne var orada?”

Kendi yaşlarında, uzun saçlı, sıırıslıkam kız çocuğunu fark edince irkildi.

“Bu ne ya? Kızlar artık evcilik yerine korku filmcilik mi oynuyor? Neydi o kuyudan çıkan kızın olduğu film? Halkacılık. Yok yok, kuyuculuk. Aman be! Tüylü, yürü gidiyoruz!”

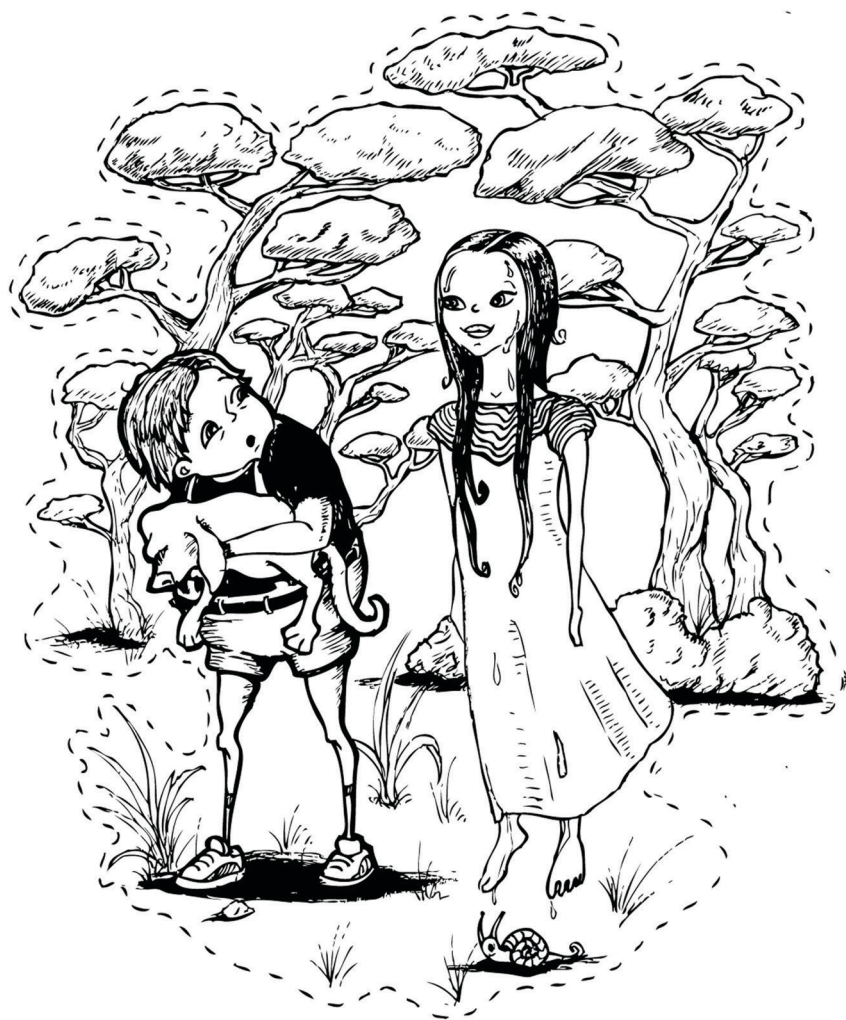
Ama hayvan yerinden kıpırdamadı. Korkudan titriyordu.

“Sabaha kadar seni bekleyemem.”

Koca köpeği zorla kucakladı. Tam yürümeye başlayacakken, burnuna çok kötü bir koku çarptı. Hayvanı yere koyup tekrar kıza döndü. Koku yoğunlaşıyordu.

“Öğğğk! Çürümüş kurbağaların arasında mı yuvarlandın sen? Ya da dünyanın en kötü kokulu gazını çıkarma rekoruna falan sahipsin. Eğer öyleyse, bu bir sürü erkek çocuğunu kışkandırır, haberin olsun.”

Kız cevap vermedi. Üzerinden sular damlayarak, öylece durmayı sürdürdü. Tüylü, Orçun’un arkasına sakanmış, yavru bir köpek gibi ağlamaklı sesler çıkarıyordu. Kız, birdenbire buharlaşırcasına kayboldu. Orçun korku içinde, “oha,” diye mırıldandı. Ağacın yanında ışıktan, küçük bir yuvarlağın uçtuğunu gördüğü an hareket edecek cesareti buldu. Tüylü’yü kucağına aldı, hayvanın ağırlığına rağmen eve doğru var gücüyle koşmaya başladı.

Arzu

Yaklaşık bir aydır, Düşçe evde garip şeyler döndüğünü hissediyordu. Annesi yeni salatalar denerken Rolling Stones'un şarkılarını söylemek yerine, sadece melodilerini mırıldanmaya başlamıştı. Bu, Düşçe'ye çok ürkütücü geliyordu. Annesinin, ağzını bile açmadan "mmmm"layarak söylediği şarkılar, kış gecesi dışarıda esen rüzgâr kadar korkutucuydu. Hele şarkının melodisi neşeliyse, rüzgâr bir ağacın dallarını pencereye sürtüyormuş gibi oluyordu.

Babası ise yeni kitap konuları bulmada eskisinden de kısır bir döneme girmişti. Çalışırken sık sık Düşçe'nin fikirlerini alırdı. En son merak ettiği şey, ineklerle ilgiliydi.

"Gece bahçede kırmızı gözlü bir inek mi görürsen korkarsın, yoksa aniden belirmiş bir mezarlık mı?"

Düşçe, korku romanları yazan –daha doğrusu yazmaya çalışan– babasının bir gün başarılı olacağına inanıyordu. Ama önce, kırmızı gözlü inekleri düşünmekten vazgeçmesi gerekiyordu. İnsan bahçesinde kırmızı gözlü olmayan bir

inek görse de korkabilirdi. Yani gece vakti orada ne işi vardı, değil mi? Hem illa birinden birini seçmek zorunda mıydı? Aniden beliren bir mezardan çıkan kırmızı gözlü inek daha tüyler ürperticiydi. Tabii en garibi, babasının ölü inekler üzerine iki yüz elli sayfalık bir roman yazmış olmasıydı. Adı *Karanlığın İntikamı*'ydi. Yolladığı yayınevinin editörü *Karanlığın İntikamı* adlı bir korku kitabından çok şey beklemiş olmalıydı ki, romanın taslağını, üzerine, "Benimle dalga mı geçiyorsunuz?" yazarak geri yollamıştı. Düşçe o adamın, gece yarısı bahçesindeki bir mezardan çıkan kırmızı gözlü inekler görse ne yapacağını düşünmüştü. Büyük ihtimalle korkudan altına işerdi ve karanlık da ondan sıkı bir intikam almış olurdu.

Babası bazı televizyon reklâmlarına metin yazıyor ve geçici yazarlık işleri yapıyordu. Tabii bunlar, ünlü bir korku yazarı olma yolunda ilerlerken mecburen yaptığı şeylerdi. Kafasını kitaplarından başka konulara yöneltmek istemediği için, geçici işleri mümkün olduğunca az alırdı.

Bazen Düşçe, 'Belki de asıl problemi, her kitap için bana akıl danışmasıdır,' diye düşünüyordu. Sonuçta o sadece dokuz yaşında bir oğlan çocuğuydu. Dünyayı ele geçirecek robotlar da, zeytinyağlı yaprak sarma kılığına girmiş bir uzaylı da onun için eşit derecede heyecan vericiydi. Babası, zeytinyağlı yaprak sarma kılığına girmiş uzaylı fikrini çok sevmişti. Annesi, neyse ki, onu bu konuda bir kitap yazmaktan vazgeçirebilmişti.

Annesinin, Korku Tüneli adında bir kitapçı dükkânı vardı. Bu ismi tabii ki babası bulmuştu. Çok yaratıcı

olduğu söylenemezdi, ama kitapçının tabelasındaki resim kesinlikle yaratıcıydı. Bir tünelin ucunda ağzını kocaman açıp duran vampir, tünelden uçarak çıkan kitapları sivri dişleriyle yiyordu. (Bunu da babası çizmişti.) Kitapçının önünden geçen herkesin gözü bu tabelaya mutlaka takılırdı.

Korku Tüneli, lüks kitapçılara benzemiyordu. Daha çok, henüz televizyonun bile icat edilmediğı dönemleri anlatan eski filmlerdeki dükkânlar gibiydi. (Yaşadıkları yer de küçük bir kasaba olduğı için, Korku Tüneli kitap seven herkesin bir numaralı mekânıydı.) Tepesine çingırak asılı kapısı her açıldığında, rafların arasında kitaplara gömül-müş olan müşterilerin yüreğı ağzına gelirdi. Bir an herkes kafasını uzatıp bu gürültücüye bakar; gürültücü, yani yeni gelen müşteri de kendini rafların arasına atıp hevesle yeni kurbanı beklemeye başlardı.

Düşçe, kapıdaki çingırağın müşterilere kendilerini kötü hissettirdiğini düşünüyordu. Annesi onunla aynı fikirde değildi.

“Bazen insanlar dikkat çekmediklerini düşünerek üzülür ve birilerinin onları fark etmesini ister. Çingırak çaldığı an, kapıdaki insan birkaç saniyeliğine oradaki herkesin ilgi odağı oluyor. Bence bu hoşlarına gidiyor.”

Annesinin açıklamasına rağmen Düşçe, bir çingırak sayesinde kendini mutlu hisseden insanların olduğuna inanmıyordu.

Okula başlayana kadar tüm vaktini ya annesiyle kitapçıda ya da nihayet kendini meşhur edecek bir korku romanı yazdığını düşünen babasıyla evde geçirmişti.

Şimdi de okul dışındaki zamanı yine aynı şekilde geçiyor denebilirdi. Korku Tüneli'nde bir köşeye çekilip kitap okumak da, yaratıcılık sıkıntıları çeken babasının sorularına cevap vermek de çok eğlenceliydi.

“Bir hayaletin konuşması mı daha korkutucudur, yoksa sessiz durması mı?”

Düşçe tercihini ikinci seçenekten yana kullanmıştı, ama işin doğrusu bir hayalet ne yaparsa yapsın yine de korkutucu olurdu. Tabii şarkı söyleyip dans etmediği sürece... Belki uçarken duvardan geçemeyip düşen bir hayalet de korkutucu olmayabilirdi. Düşçe sonunda insanların gerçekte hayaletlerden korkmadığına; korktuklarının, kendi kafalarında oluşturdukları hayalet imajı olduğuna karar vermişti. Bu dünyaya ait olmayan bir şey herkesi tedirgin ederdi, ama dans ederek yemek pişiren bir hayaletten de herhalde kimse korkmazdı. Yoksa korkar mıydı?

Bunu babasıyla konuşmak isterdi, fakat bir aydır evde gerçekten çok garip bir hava vardı. Annesiyle babası alçak sesle saatlerce konuşuyor; o yanlarına geldiğinde hemen susuyorlardı. Oysa bunu hiç yapmazlardı. Köşelerine çekilip düşündükleri zamanlar da çoğunlukta idi. Sonra aniden bir çözüm bulmuş gibi birbirlerinin yanına koşuyorlar; yine uzun uzun konuşuyorlar ve bunun muhtemelen iyi bir fikir olmadığına karar verip tekrar sessizliğe bürünüyorlardı. Düşçe konu her ne ise, kendisinin fikrini almamalarına bozuluyordu.

O gün annesi kitapçıyı ortağı Peri'ye bırakmış ve eve erken gelmişti. Düşçe insanların isimlerinin, fiziksel

özellikleriyle uyumlu olması gerektiğini düşünüyordu. Buna göre Peri, uçabilecek kadar narin vücutlu; dalgalı, uzun saçlı, pırıl pırıl gözlü ve ışıık saçır gibi görünen bir kız olmalıydı. Ama Korku Tüneli'nin Peri'si erkek çocuğu gibi kısa saçlı, etrafa ışıık değıl garip bir kolonya kokusu saçan, üstelik bıyıklı bir kızdı. Gözlerinin pırıl pırıl olup olmadığını kontrol edememişti, çünkü Peri'nin camları çok kalın gözlükleri vardı. Hep çiçekli elbiseler giyer, az konuşur ve Düşçe'ye dik dik bakardı. Annesine niçin onunla çalıştığını sorduğunda, "O benim dostum," demişti annesi. "Hem işini de çok iyi yapıyor."

İşte bu doğruydı. Peri sadece her kitabın hangi rafta olduğunu değıl, hangi cümlelerin hangi kitapta olduğunu da bilirdi. Düşçe bazen raflardan gizlice bir kitap alır, rastgele bir sayfasını açar ve ona sadece bir cümle okurdu. Peri kitabın adını, hatta o cümlelerin kaçınıcı sayfada olduğunu bile söylerdi. Bu gerçekten çok garipti.

Peri'nin kaç yaşında olduğunu tahmin edemiyordu. On dokuz da olabilir, kırk da. Annesi, "Kadınların yaşlarıyla uğraşmayı bırak. Yoksa ileride kız arkadaşlarını sinirlendiren, gıcık bir sevgiliye dönüşürsün," demişti. Düşçe ileride kız arkadaşlarını sinirlendiren, gıcık bir sevgiliye dönüşmek istemiyordu. Bu yüzden Peri'nin yaşını merak etmekten vazgeçmediğı halde, bunu annesine sormayı bırakmıştı. Ama kadınlara yaş sorulmaması kuralının, kendisi büyüyene kadar yok olmasını diliyordu. Kim kaç yaşında olduğunu bilmediğı ya da yaşını yanlış söyleyen bir kızla çıkmak isterdi ki?